

V 11. století zasáhli do dějin Íránu rozhodným způsobem Turci. Turci stejně jako do jisté míry i předislámští Arabové žili jako kočovníci v kmenech. Kočovali ve středoasijských a mongolských stepích a obývali pomezí islámského chalífátu. S islámem přicházeli do styku již za vlády Umajjovců (661-750) a mnozí z nich k němu konvertovali. Islámští vladaři si tvořili turecké vojenské gardy, neboť Turci byli proslulí jako velmi dobří bojovníci, jezdci a lukostřelci. Na přelomu 9. a 10. století získali turečtí generálové takovou moc, že se chalífové stali loutkami v jejich rukou. V 11. století byla již podruhé íránská usedlá společnost konfrontována s kmenovou kočovnou společností. Turecká mocenská koncepce se zcela lišila od íránské a měla za následek postupný rozpad říše. O tom svědčí například vznik dynastie kermánských Seldžuků, kteří začali vládnout samostatně hned po seldžuckém vpádu do Íránu. Nezámolmolk patří mezi nejvýznamnější historické osobnosti íránských dějin, které si zasluhují hlubší prostudování. Je považován za nejslavnějšího vezíra seldžucké doby, působícího na dvoře sultánů Alparslána a Malekšáha. Byl to především schopný politik, který věnoval své rady a ponaučení o správném vládnutí sultánu Malekšáhovi, na jehož popud prý napsal Sijásatnáme. Ve skutečnosti se ale odvolává pouze na vznešený příkaz sultána a záměrem sestavení tohoto díla byla kritika některých mocenských praktik vládnoucí seldžucké dynastie. Přestože spravoval politické záležitosti na seldžuckém dvoře, tedy v tureckém prostředí, byl to v první řadě Íránec a snažil se co nejvíce prosadit íránské myšlení do vysoké politiky a přizpůsobit tak turecké pojetí moci, vycházející z kmenové kočovné společnosti, íránské mocenské koncepci. O dějinách seldžucké říše bylo již napsáno mnoho prací. Většina z nich se věnuje popisu vládních struktur a uplatňování moci v praxi.